

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyně Mgr. Martinou Kotouček Mikoláškovou ve věci

žalobce: **J. M.**, narozený X
bytem X

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 1. 2022, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou do datové schránky soudu dne 28. 2. 2022 domáhá zrušení rozhodnutí žalované označeného shora (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla jeho námitky a potvrdila své rozhodnutí ze dne 26. 10. 2021, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím žalovaná podle § 101 písm. e) zákona č. 500 /2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 403/2020 Sb. (dále jen „správní řád“) a ustanovení § 86 odst. 4 písm. a) zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění zákona č. 323/2021 Sb. (dále jen „zákon o sociálním zabezpečení“) zamítla žádost žalobce o starobní důchod.
2. Žalobce v žalobě namítá, že dne 22. 2. 2021 podal osobně žádost o starobní důchod, s tím, že jeho žádost žalovaná rozhodnutím ze dne 6. 5. 2021, č. j. X, zamítla. Žalobce nesouhlasil s údaji o délce jeho pojištění, proto doložil další skutečnosti, na jejichž základě žádal změnu

data přiznání důchodu od vzniku nároku. Rozhodnutím žalované ze dne 26. 10. 2021, č. j. X, byla zamítnuta jeho žádost o změnu data přiznání důchodu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky, které byly napadeným rozhodnutím zamítnuty. Žalobce namítal, že v rozhodnutí žalované ze dne 14. 10. 2015, č. j. X, bylo uvedeno, že k 3. 11. 2015 získal 29 roků a 355 dnů pojištění. Pro přiznání důchodu mu tak chyběly 4 roky a 10 dnů pojištění, jelikož potřebná doba pojištění činí pro žalobce 34 let. Žalobci se dařilo od 1. 1. 2017 do dne podání žaloby podnikat jako OSVČ a platit zálohy na důchodové pojištění, proto má za to, že potřebnou dobu pojištění splnil již k 10. 1. 2021. Žalobce proto podal dne 22. 2. 2021 žádost o důchod, avšak má za to, že byl úřednicí, která přijímala jeho žádost, uveden v omyl, když bylo v žádosti uvedeno, že žádá o přiznání důchodu k 19. 1. 2018, tj. o 3 roky a 34 dnů dříve, než skutečně žádost podával. Žalobce považuje antedatanci žádosti za bezprecedentní a zásadní krok, který s ním nebyl projednán. Žalobce dále citoval z napadeného rozhodnutí, ve kterém je započítána doba pojištění od 19. 1. 2018 do 31. 12. 2020, dále od 1. 1. 2021 do 31. 5. 2021 v celkové výši 33 roků a 89 dnů. Žalobce přitom namítal, že nepřetržitě podnikal již od 1. 1. 2017 do 31. 5. 2021, čímž získal 4 roky a 151 dnů pojištění, resp. 34 roků a 141 dnů pojištění. Žalobce má za to, že řádně uhradil důchodové pojištění, k čemuž dokládal i výkazy odpracovaných roků.

3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla s poukazem na § 29 odst. 5 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění zákona č. 323/2021 Sb. (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), podle kterého se započítávají doby pojištění podle odstavce 1 písm. b) až k) a odstavce 2 písm. b) až f) v rozsahu 80 %, že ačkoli celková doba pojištění žalobce činila k 3. 11. 2015 celkem 11 159 dnů, tak po započtení tzv. náhradních dob pojištění ve výši 80 % činila tato doba do 3. 11. 2015 celkem 10 521 dnů, tj. 28 roků a 301 dní, čímž nebyla splněna podmínka získání potřebné doby pojištění podle § 29 odst. 1 písm. j) zákona o důchodovém pojištění. Podle osobního listu důchodového pojištění, který je nedílnou součástí prvostupňového rozhodnutí, žalobce získal do 1. 6. 2021 pro nárok a pro stanovení výše procent výměry celkem 12 134 dnů doby pojištění, tj. 33 roků a 89 dnů. Doba od 11. 12. 2009 do 31. 10. 2015, kdy byl žalobce veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, přičemž podpora v nezaměstnanosti anebo podpora při rekvalifikaci nebyla poskytována, byla žalovanou zhodnocena ve výši 3 roků před vznikem nároku na důchod podle § 5 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, jedná se o dobu od 11. 3. 2013 do 17. 5. 2016 (1 096 dnů). Doba studia po ukončení povinné školní docházky před 18. rokem věku, tj. od 1. 9. 1970 do 18. 11. 1972 byla zhodnocena v plné výši (810 dnů). Doba studia od 1. 9. 1970 do 31. 5. 1980 byla zhodnocena v rozsahu prvních 6 let studia po 18. roce věku, tj. za dobu od 19. 11. 1972 do 18. 11. 1978 (2 191 dnů), včetně započtených letních brigád. Dále byla žalobci zhodnocena doba zaměstnání od 1. 9. 1981 do 31. 7. 1989 (2 799 dnů) a na základě výpisů z evidence OSVČ výkon samostatné výdělečné činnosti od 1. 5. 1990 do 31. 12. 2000, od 1. 1. 2004 do 31. 12. 2004 a od 1. 1. 2017 do 31. 5. 2021 (5 876 dnů). Celková doba pojištění do 1. 6. 2021 činí 12 775 dnů, tj. 34 roků a 362 dnů, jak bylo uvedeno i na osobním listu důchodového pojištění ze dne 25. 10. 2021. Avšak po snížení náhradních dob pojištění podle § 29 odst. 5 zákona o důchodovém pojištění na 80 % činila doba za prvních 6 let studia po 18. roce 1 679 dnů a doba evidence jako uchazeče o zaměstnání na úřadu práce bez pobírání podpory v nezaměstnanosti činila po snížení 877 dnů. Celkem tak žalobce stále ani ke dni podání žádosti o doložení nových skutečností dne 3. 6. 2021 nesplnil podmínku 34 roků doby pojištění ve smyslu § 29 odst. 1 písm. j) zákona o důchodovém pojištění, uznáno mu bylo toliko 33 roků a 89 dnů. Dále žalovaná uvedla, že při podávání žádosti o důchod se žadateli vždy vydává kopie žádosti, zároveň odkázala

na spisovou dokumentaci, ve které je žádost žalobce založena a je na ní připojen podpis žalobce včetně prohlášení, že veškeré údaje uvedl podle pravdy a že ověřuje správnost údajů uvedených v žádosti.

4. V replice žalobce namítal, že žalovaná nevysvětlila rozpor mezi tím, že podle údajů uvedených v jejím rozhodnutí ze dne 14. 10. 2015, č. j. X získal žalobce k 3. 11. 2015 celkem 29 roků a 355 dnů pojištění, tzn. že mu pro přiznání důchodu chyběly 4 roky a 10 dnů pojištění. Jelikož od 1. 1. 2017 do dne podání žaloby podnikal jako OSVČ a platil zálohy na důchodové pojištění, potřebnou dobu 4 roky a 10 dnů splnil již k 10. 1. 2021. Žalobce pak zopakoval, že úřednice, která jeho žádost o důchod přijímala, musela v jeho žádosti bez jeho vědomí uvést, že žádá o důchod ke dni 19. 1. 2018. Žalobce pak musel toto antedatování přehlédnout. Žalovaná také ve vyjádření k žalobě nijak nevysvětlila, proč by žalobce podával žádost o důchod o 3 roky a 34 dnů dříve, než se dostavil na příslušnou pobočku žalované.
5. Ze správního spisu soud zjistil, že žalovaná rozhodnutím ze dne 14. 10. 2015, č. j. X, zamítla žádost žalobce o starobní důchod pro nesplnění podmínek podle § 31 zákona o důchodovém pojištění. V odůvodnění uvedla, že žalobce získal ke dni 3. 11. 2015, od něhož žádal o přiznání starobního důchodu pouze 29 roků a 355 dnů pojištění a 21 roků a 301 dnů pojištění uvedené v § 11 a § 13 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění a nesplňuje podmínku potřebné doby pojištění. Dále v odůvodnění uvedla, že nedílnou součástí tohoto rozhodnutí je osobní list důchodového pojištění žalobce. V osobním listu důchodového pojištění žalobce zpracovaného dne 6. 10. 2015 je uvedena celková doba do 3. 11. 2015 v délce 11 159 dnů, tj. 30 roků a 209 dnů s tím, že celková doba pojištění do 3. 11. 2015 činí 10 940 dnů, tj. 29 roků a 355 dnů a po snížení náhradní doby pojištění (označené v osobním listu důchodového pojištění zkratkou „ndp“) na 80 % doby pojištění činí 10 521 dnů, tj. 28 roků a 301 dnů. Poznámkou „ndp“ jsou označeny doby pojištění od 19. 11. 1972 do 5. 8. 1973 v délce 260 dnů (studium), od 1. 9. 1973 do 9. 6. 1974 v délce 282 dnů (studium), od 1. 7. 1974 do 24. 6. 1975 v délce 359 dnů (studium), od 11. 7. 1975 do 31. 8. 1976 v délce 418 dnů (studium), od 1. 10. 1976 do 18. 11. 1978 v délce 779 dnů (studium) a dále od 25. 8. 2012 do 31. 12. 2012 v délce 129 dnů (uchazeč o zaměstnání), od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 v délce 365 dnů (uchazeč o zaměstnání), od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2014 v délce 365 dnů (uchazeč o zaměstnání) a od 1. 1. 2015 do 24. 8. 2015 v délce 236 dnů (uchazeč o zaměstnání). Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalované ze dne 14. 10. 2015, č. j. X, námitky ze dne 24. 11. 2015, ve kterých namítal, že bylo rozhodnuto o žádosti o starobní důchod, ačkoli žádal o předčasný důchod, dále namítal, že mu nebylo sděleno, jak dlouhá doba mu zbývá do splnění časového limitu (žalobce měl za to, že mu zbývá toliko 10 dnů).
6. Rozhodnutím ze dne 22. 12. 2015, č. j. X, zamítla žalovaná námitky žalobce ze dne 24. 11. 2015. V odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedla, že žalobci chybí ke splnění podmínky dosažení potřebné doby pojištění ke vzniku nároku na starobní důchod 4 roky a 10 dnů doby pojištění, resp. 8 roků a 64 dnů doby pojištění uvedené v ustanovení § 11 a § 13 zákona o důchodovém pojištění. Žalobce byl současně poučen o tom, že pokud doloží další doklady o jím získaných dobách pojištění (zápočtové listy, potvrzení o zaměstnání, výplatní listky apod.) případně označí, o jaké doby a druh výdělečné činnosti se konkrétně jedná, aby mohla Okresní správa sociálního zabezpečení, resp. žalovaná prošetřit, může kdykoliv znovu požádat o starobní důchod. Zároveň se může informovat o možnosti doplacení dobrovolného pojistného za chybějící dobu pojištění ke vzniku nároku na starobní důchod.

7. Žalobce podal dne 22. 2. 2021 žádost o přiznání starobního důchodu od 19. 1. 2018. Ve formuláři žádosti je uvedena doplňující informace, že žalobce žádal o předčasný starobní důchod, který mu byl zamítnut z důvodu nesplnění podmínek. V oddíle ostatní je uvedena informace, že žalobce žádá, aby mu byl důchod včetně výplaty přiznán od 19. 1. 2018. Dále je zde uvedeno prohlášení, že od 19. 1. 2018, od něhož žalobce žádal přiznat výplatu starobního důchodu, nebude vykonávat výdělečnou činnost a bude vykonávat samostatnou výdělečnou činnost. Žádost je žalobcem podepsaná.
8. Rozhodnutím ze dne 6. 5. 2021, č. j. X, zamítla žalovaná pro nesplnění podmínek podle ustanovení § 28 zákona o důchodovém pojištění žádost žalobce o starobní důchod. V odůvodnění uvedla, že důchodový věk žalobce je 63 let a 2 měsíce, přičemž ke dni 19. 1. 2018, ke kterému žádal přiznání starobního důchodu, získal pouze 31 roků a 9 dnů doby pojištění a pouze 22 roků a 319 dnů doby pojištění uvedené v ustanovení § 11 a § 13 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, a nesplňuje tak 34 let doby pojištění dané v ustanovení § 29 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění ani podmínku získání 30 let doby pojištění uvedené v ustanovení § 11 a § 13 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Dále žalovaná uvedla, že dobu studia po 18. roce věku lze hodnotit v rozsahu prvních 6 let tohoto studia a dobu vedení v evidenci práce po 31. 12. 1995 jako uchazeče o zaměstnání, po kterou nenáleželo hmotné zabezpečení nebo podpora v nezaměstnanosti anebo podpora při rekvalifikaci, lze hodnotit nejvýše v rozsahu 3 roků před vznikem nároku na důchod. Žalobci nadále náležel starobní důchod, který byl transformován z invalidního důchodu pro invaliditu druhého stupně. Nedílnou součástí tohoto rozhodnutí je osobní list důchodového pojištění žalobce, ve kterém je uvedeno, že celková doba do 19. 1. 2018 činí 11 543 dnů, tj. 31 roků a 228 dnů, celková doba pojištění do 19. 1. 2018 činí 11 324 dnů, tj. 31 roků a 9 dnů a získaná doba pro stanovení výše procentní výměry po snížení náhradní doby pojištění (označené v osobním listu důchodového pojištění zkratkou „ndp“) činí 10 905 dnů, tj. 29 roků a 320 dnů. Období od 19. 11. 1972 do 18. 11. 1978, které je v souvislosti se studiem žalobce označeno zkratkou „ndp“ je započítáno shodně, jako v osobním listu důchodového pojištění vyhotoveného dne 6. 10. 2015. Rozdílně je uvedeno započítání doby po dobu, kdy byl žalobce uchazečem o zaměstnání, kdy mu byla započítána doba od 11. 3. 2013 do 17. 5. 2016 a to v délce 296 dnů, 365 dnů, 304 dnů a 131 dnů (ovšem opět v celkové délce 3 let).
9. Dne 3. 6. 2021 předložil žalobce žalované nové skutečnosti v návaznosti na vydané rozhodnutí žalované ze dne 6. 5. 2021, č. j. X, a to doklady osvědčující výkon osoby samostatně výdělečně činné od 1. 1. 2017 do doby doložení nových skutečností; konkrétně žalobce doložil výpisy za roky 2020 – 2021, výpis z roku 1993 a výzvu OSVČ.
10. Dne 26. 10. 2021 vydala žalovaná prvostupňové rozhodnutí, kterým zamítla žádost žalobce o změnu data přiznání starobního důchodu. V odůvodnění uvedla, že na základě dodatečně předložených dokladů se žalobci započítává doba pojištění osoby samostatně výdělečně činné a vyměřovací základy od 19. 1. 2018 do 31. 12. 2020 a doba pojištění osoby samostatně výdělečně činné od 1. 1. 2021 do 31. 5. 2021, žalobce tak získal pouze 33 roků a 89 dnů pojištění (26 roků a 88 dnů pojištění uvedené v § 11 a § 13 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění). Součástí rozhodnutí je osobní list důchodového pojištění, ve kterém je uvedena celková doba do 1. 6. 2021 v délce 12 722 dnů, tj. 34 roků a 362 dnů, získaná doba pro nárok a pro stanovení procentní výměry v délce 12 134 dnů, tj. 33 roků a 89 dnů. Nad rámec dříve vyčíslených dob pojištění je zde uvedena doba samostatné výdělečné činnosti od 1. 1. 2017 do 31. 5. 2021 v délce 3 x 365 dnů + 366 dnů + 151 dnů.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí námitky ze dne 6. 12. 2021, ve kterých žádal o přešetření údajů, kterým nerozumí a žádal o vysvětlení zamítnutí nároku na důchod.

11. Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla námitky žalobce a v odůvodnění uvedla, že žalobce splnil první podmínku pro vznik nároku na starobní důchod, kterou je dosažení věku 63 let a 2 měsíců, přičemž tohoto věku dosáhl žalobce dne 19. 1. 2018. Druhou podmínkou je získání potřebné doby pojištění, která v případě žalobce činí 34 let. Žalovaná přitom reflektovala žalobcem předložené doklady a uvedla, že byla žalobci započítána doba pojištění osoby samostatně výdělečně činné a vyměřovací základy od 19. 1. 2018 do 31. 12. 2020 a doba pojištění osoby samostatně výdělečně činné od 1. 1. 2021 do 31. 5. 2021, rok 1993 byl již žalobci v minulosti započítán, což vyplývá i z osobního listu důchodového pojištění. Žalobce přitom ani po doložení nových dob pojištění nesplnil nezbytnou dobu důchodového pojištění. Žalobce doložil toliko 33 roků a 89 dnů. Žalovaná tak upozornila na to, že žalobce sice k 31. 5. 2021 dosáhl důchodového věku, ale k tomuto datu nezískal zákonem stanovenou dobu pojištění, která činí v jeho případě 34 let.
12. Soud poté, co ověřil, že žaloba byla podána včas, že je věcně i místně příslušným soudem a že napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., jej přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl soud povinen přihlédnout z moci úřední, neshledal. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud rozhodoval bez nařízení jednání, neboť žalobce vyslovil s tímto postupem souhlas a žalovaná k výzvě soudu jednání nepožadovala (§ 51 odst. 1 s. ř. s.)
13. Podle § 28 zákona o důchodovém pojištění má pojištěnec nárok na starobní důchod, jestliže získal potřebnou dobu pojištění a dosáhl stanoveného věku, popřípadě splňuje další podmínky stanovené v tomto zákoně.
14. Podle § 29 odst. 1 písm. j) zákona o důchodovém pojištění má pojištěnec nárok na starobní důchod, jestliže získal dobu pojištění nejméně 34 let a dosáhl důchodového věku v roce 2018.
15. Podle § 29 odst. 5 zákona o důchodovém pojištění se do doby pojištění potřebné pro vznik nároku na starobní důchod podle odstavce 1 písm. b) až k) a odstavce 2 písm. b) až f) náhradní doby pojištění, s výjimkou náhradních dob pojištění uvedených v § 5 odst. 2 písm. c), d) a h) a v § 102 odst. 5 a 6 a obdobných dob podle předpisů platných před 1. lednem 1996, započítávají pouze v rozsahu 80 %; počet dnů náhradních dob pojištění stanovený podle části věty před středníkem se přitom zaokrouhluje na celé dny směrem nahoru.
16. Podle § 5 odst. 2 písm. a) jsou pojištění při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně účastny dále osoby vedené v evidenci Úřadu práce České republiky - krajské pobočky, popřípadě pobočky pro hlavní město Prahu (dále jen „krajská pobočka Úřadu práce“) jako uchazeči o zaměstnání po dobu, po kterou jim náleží podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci, a v rozsahu nejvýše 3 let též po dobu, po kterou jim tato podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci nenáleží, s tím, že tato doba 3 let se zjišťuje zpětně ode dne vzniku nároku na důchod, doba, po kterou podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci nenáležela před dosažením věku 55 let, se do ní započítává v rozsahu nejvýše 1 roku, a nezapočítává se do ní jiná náhradní doba pojištění nebo doba pojištění, které se kryjí s dobou, po kterou je osoba vedena v evidenci

uchazečů o zaměstnání; za dobu, po kterou náleží podpora v nezaměstnanosti, se přitom považuje též doba, po kterou se podpora v nezaměstnanosti neposkytuje z důvodu, že osobě vedené v evidenci uchazečů o zaměstnání přísluší odstupné, odbytné nebo odchodné.

17. Z podané žaloby vyplývá, že je žalobce přesvědčen o tom, že splňuje potřebnou dobu pojištění pro vznik nároku na přiznání starobního důchodu, přičemž započítává dobu 4 roků a 151 dnů za období od 1. 1. 2017 do 31. 5. 2021, kdy podnikal jako osoba samostatně výdělečně činná, k době 29 roků a 355 dnů, které žalovaná uváděla v rozhodnutí ze dne 14. 10. 2015, č. j. X. Žalobce je přitom přesvědčen o tom, že mu žalovaná nezapočítala potřebnou dobu pojištění za rok 2017.
18. Žalobce se ovšem mylí, pokud má za to, že mu žalovaná nezapočítala dobu pojištění za rok 2017. Jak vyplývá z osobního listu důchodového pojištění, žalovaná započítala žalobci za rok 2017 celkem 365 dnů pojištění, tj. maximální možnou dobu. Žalovaná započítala žalobci i následující roky, kdy podnikal jako osoba samostatně výdělečně činná, tj. za rok 2018 a 2019 mu započítala po 365 dnech, za rok 2020 mu započítala 366 dnů a za období od 1. 1. 2021 do 31. 5. 2021 mu započítala 151 dnů. Žalovaná tak započítala žalobci veškerou pojistnou dobu 4 roků a 151 dnů, kterou dokládal prostřednictvím formuláře o doložení nových skutečností ze dne 3. 6. 2021, a které se žalobce v žalobě dovolával. Žalobce pak netvrdil, že mu měla být nad rámec pojištění za rok 2017 započítána ještě další pojistná doba. Žalobce měl toliko za to, že po započítání výše uvedené doby 4 roků a 151 dnů splňuje potřebnou dobu pojištění 34 let (dokonce tuto dobu přesahuje a má již dobu pojištění v délce 34 roků a 141 dnů).
19. Ačkoli žalovaná v rozhodnutí ze dne 22. 12. 2015, č. j. X, uváděla, že žalobci chybí k získání potřebné doby pojištění toliko 4 roky a 10 dnů, tak je třeba zohlednit, že se uvedené konstatování týkalo právního a skutkového stavu ke dni vydání tohoto rozhodnutí žalované, tj. k roku 2015, přičemž část pojištění žalobce bylo tvořeno tzv. náhradní dobou pojištění (dobou studia a dobou, kdy byl žalobce uchazečem o zaměstnání) a právě v souvislosti se započítáváním náhradní doby studia se uplatňoval jiný postup v roce 2015 a jiný postup v době vydání napadeného rozhodnutí. V roce 2015 nemohla žalovaná předjímat, zda budou splněny veškeré podmínky, které obsahoval čl. II odst. 3 zákona č. 306/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (dále jen „přechodné ustanovení“), podle kterého se náhradní doby důchodového pojištění získané před 1. lednem 2010 započítávají pro vznik nároku na důchod **v plné výši**, jde-li o pojištěnce, **kterému vznikne nárok na důchod před rokem 2019** (důraz přidán soudem – *pozn. soudu*).
20. V době vydání rozhodnutí žalované ze dne 22. 12. 2015 ještě žalobci nevznikl nárok na důchod, a teoreticky mu mohl vzniknout nárok na starobní důchod nejdříve v roce 2018 (tento rok dosáhl důchodového věku), tj. před rokem 2019. Pokud by žalobci vznikl nárok na starobní důchod před 1. 1. 2019, byla by mu započítána plná výše náhradní doby pojištění, tj. za dobu studia. V rozhodnutí žalované ze dne 22. 12. 2015 je tak uvedena doba pojištění v délce 29 roků a 355 dnů proto, že žalovaná započítávala dobu studia žalobce v nezkrácené délce, tj. neuplatňovala na ni snížení ve smyslu § 29 odst. 5 zákona o důchodovém pojištění. Údaj o dosažené době pojištění v době vydání rozhodnutí v roce 2015 tak byl sice správný, avšak okolnosti předpokládané v přechodném ustanovení nenastaly, neboť žalobci nevznikl nárok na starobní důchod před rokem 2019, protože nezískal před tímto datem potřebnou dobu pojištění, a proto došlo v pozdějších

rozhodnutích žalované ke snížení náhradní doby pojištění za dobu studia žalobce a již mu tak nebyla k 3. 11. 2015 započítávána jako doba pojištění délka 29 roků a 355 dnů, ale toliko 28 roků a 301 dnů (tento údaj byl zároveň uveden již i v osobním listu důchodového pojištění, který tvořil nedílnou součást rozhodnutí žalované ze dne 14. 10. 2015). Pokud by tedy žalobce získal nárok na starobní důchod před rokem 2019, vztahovalo by se na něj výše citované přechodné ustanovení, které by mělo za následek, že by náhradní doba pojištění získaná před 1. 1. 2010 byla žalobci započítána v plné výši. Náhradní doba pojištění za dobu studia žalobce činila celkem 2 098 dnů. Pokud by získal nárok na starobní důchod před rokem 2019, započítávala by se mu celá tato doba. Jelikož žalobce ale před rokem 2019 nezískal nárok na starobní důchod (nezískal potřebnou dobu pojištění), započítávala se mu náhradní doba pojištění za dobu studia už podle § 29 odst. 5 zákona o důchodovém pojištění toliko v rozsahu 80 %, tj. v rozsahu 1 679 dní. Pro žalobce to tak činí rozdíl 419 dní. Tato doba též činí rozdíl mezi dobou pojištění uvedenou v rozhodnutí žalované ze dne 14. 10. 2015, resp. 22. 12. 2015 (29 roků a 355 dnů) a dobou uvedenou v osobním listu důchodového pojištění zpracovaného dne 6. 10. 2015 po snížení náhradní doby pojištění (28 roků a 301 dnů).

21. Ačkoli žalovaná v rozhodnutí ze dne 22. 12. 2015 uvedla, že žalobci chybí ke splnění podmínky dosažení potřebné doby pojištění ke vzniku nároku na starobní důchod 4 roky a 10 dnů, tak tento údaj by platil pouze za předpokladu, že by žalobce nad rámec další získané doby pojištění doložil ještě další pojistnou dobu z minulosti tak, aby mu vznikl nárok na starobní důchod před rokem 2019 (mezi 3. 11. 2015 a 1. 1. 2019 je totiž časový interval kratší než 4 roky a 10 dní, proto by musela být žalobci uznána ještě dodatečně určitá doba z minulosti). Žalovaná v rozhodnutí ze dne 22. 12. 2015 stanovila dobu získaného pojištění k 3. 11. 2015, pokud by žalobce získal další potřebnou dobu pojištění v délce 4 roků a 10 dnů pouze způsobem, že by například podnikal, nemohl by splnit tuto potřebnou dobu pojištění před rokem 2019. A jak bylo uvedeno výše, při vzniku nároku na starobní důchod po roce 2019 muselo dojít ve smyslu citovaného přechodného ustanovení ke snížení započtení náhradní doby pojištění o 419 dní (tato doba se rovná 20 % doby započítávané za studium žalobce). Žalobci tedy sice k 3. 11. 2015 chyběly pouze 4 roky a 10 dní pojištění pro vznik nároku na starobní důchod, pokud by ale nedoložil nad rámec získané doby pojištění další dobu (např. právě pojištění v minulosti ještě nezapočítané), uplynula by tato doba až po rozhodném datu 31. 12. 2018, proto musel žalobce nakonec pro vznik nároku na starobní důchod získat ještě o 419 dní pojištění více, než bylo výslovně uvedeno v rozhodnutí ze dne 22. 12. 2015, protože došlo ke snížení zápočtu doby studia.
22. Není tak správný dopočet žalobce, který k údajům uvedeným v rozhodnutí žalované ze dne 22. 12. 2015 (4 roky a 10 dnů) započítává výdělečnou činnost za období od 1. 1. 2017 do 31. 5. 2015 v délce 4 let a 151 dnů, neboť s koncem roku 2018 ztratil žalobce nárok na zápočet doby studia v nesnížené výměře, neboť mu do této doby nevznikl nárok na starobní důchod. K dosažení doby pojištění lze tak uvést, že žalobci sice k 3. 11. 2015 zbývalo dosáhnout 4 roků a 10 dnů pojištění, ovšem pouze za předpokladu, že bude této doby dosaženo před 1. 1. 2019, po tomto datu zbývalo žalobci dosáhnout 5 let a 64 dnů (4 roky a 10 dnů + 419 dnů po zkrácení doby za studium = 5 let a 64 dnů).
23. Z napadeného rozhodnutí žalované a též z prvostupňového rozhodnutí žalované je zároveň zřejmé, že žalovaná neposuzovala nárok žalobce na starobní důchod toliko k 19. 1. 2018, tj. k datu, které bylo uvedeno v žádosti o starobní důchod ze dne 22. 2. 2021.

Žalovaná posuzovala nárok žalobce na starobní důchod k 1. 6. 2021 (k datu, ke kterému žalobce dokládal nové listiny prokazující jeho účast na důchodovém pojištění. Jak z napadeného rozhodnutí, tak z prvostupňového rozhodnutí přitom vyplývá, že žalobce ještě nesplňoval druhou podmínku pro vznik nároku na starobní důchod, kterou je doba pojištění v délce 34 let. Z osobního listu důchodového pojištění žalobce zpracovaného dne 25. 10. 2021 je patrné, že získaná doba **pro nárok** a pro stanovení výše procentní výměry činila do 1. 6. 2021 celkem 12 134 dnů, tj. 33 roků a 89 dnů. (Z celkové doby 12 772 dnů je odečteno 419 dnů za snížení náhradní doby za období studia a 219 dnů za náhradní dobu započitatelných tří let, kdy byl žalobce uchazečem o zaměstnání). Žalobci tak zbývalo k 1. 6. 2021 pro vznik nároku na starobní důchod ještě 276 dnů. Žalovaná tak učinila správně závěr o tom, že v době jejího rozhodování žalobci ještě nárok na starobní důchod nevznikl.

24. Soud zároveň neshledal, že by žalovaná nedostatečně vypořádala námitky žalobce, a to zejména proto, že žalobce uplatnil námitky toliko v obecné rovině (obecně uvedl, že žádá přehodnocení zamítnutí nároku na důchod). Z podaných námitek není zřejmé, jaké konkrétní závěry prvostupňového rozhodnutí žalobce rozporuje, kromě závěru o zamítnutí nároku na důchod. Žalovaná je povinna vypořádat veškeré žalobcem uplatněné námitky, jinak by zatížila své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2011, č. j. 6 Ads 99/2011-43) a byť je námitkové řízení ovládáno úplným apelačním principem, což znamená, že v případě podání námitek účastníkem řízení je prvoinstanční rozhodnutí vždy přezkoumáváno v plném rozsahu, tak míra precizace námitek předurčuje, jak podrobně se s nimi odvolací orgán vypořádá. Žalovaná v napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelně vysvětlila, jak počítala dobu pojištění žalobce pro vznik nároku na důchod.

Závěr a náklady řízení

25. S ohledem na výše uvedené je tak zřejmé, že žalovaná postupovala v souladu se zákonem (§ 28 a § 29 zákona o důchodovém pojištění), když uzavřela, že žalobce ještě nezískal potřebnou dobu pojištění pro vznik nároku na starobní důchod. Soud proto uzavřel, že žaloba není důvodná, a podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšná žalovaná pak nemá v souladu s § 60 odst. 2 s. ř. s. na náhradu nákladů řízení nárok. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 7. října 2022

Mgr. Martina Kotouček Mikolášková, v. r.
soudkyně